

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.199 van 19 september 2011
in de zaak A. 191.508/IX-6233**

In zake : Steven VAN LANCKER
wonend te 8000 Brugge
Zagersweg 18
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 februari 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (OFO), meegedeeld bij brief van 19 december 2008, waarbij Steven Van Lancker niet geslaagd wordt verklaard voor de gecertificeerde opleiding “Bevolking: bevoegdheden en beleid BV06 NL”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2011 om 14.00 uur.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is ambtenaar bij de Federale Overheidsdienst (FOD) Binnenlandse Zaken.

3.2. Na de gecertificeerde opleiding “Bevolking: bevoegdheden en beleid” te hebben gevolgd, legt hij hierover op 15 mei 2008 de door het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (hierna: OFO) georganiseerde test af. Diezelfde dag vindt ook de afsluitende test van de Franstalige opleiding plaats.

De door de verzoeker afgelegde test bestaat uit twee delen: enerzijds uit 24 meerkeuzevragen (op 24 punten van de 76 punten) waarbij voor elke vraag de juiste stelling uit vier theoretische antwoorden moet worden

aangeduid en anderzijds uit 12 open vragen (op 52 van de 76 punten) die een vrij theoretisch antwoord behoeven dat een reproductie inhoudt van de gedoceerde stof. De test heeft als doel na te gaan of de leerdoelstellingen van de opleiding in voldoende mate werden bereikt. Om te slagen moet 60% of 45,60/76 worden behaald.

Uit het document “praktische richtlijnen voor de certificeringstest”, dat aan de kandidaten werd overhandigd bij het begin van de test, blijkt dat het OFO alle Belgische en Europese juridische normen ter beschikking zal stellen die nodig zijn om de open vragen te beantwoorden.

3.3. Overeenkomstig het protocol nummer 538 van 22 november 2005 waarin de conclusies zijn opgenomen van de onderhandeling die plaatsvond op 9 november 2005 in het Comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten betreffende de nota over de docimologie met betrekking tot de gecertificeerde opleidingen - Principes van het testbeleid van het OFO, bestaan de multiple choice-vragen uit 4 antwoordalternatieven per vraag waarvan er telkens slechts één juist is en gebeurt de verbetering als volgt: een correct antwoord levert 1 punt op, geen antwoord levert 0 punten op en voor een verkeerd antwoord wordt een half punt afgetrokken.

Voorts bepaalt het voormelde protocol dat het OFO bij elke test een kwaliteitscontrole “ex ante” en “ex post” uitvoert. De controle “ex ante” gebeurt op basis van drie elementen: het gedetailleerd opleidingsprogramma in combinatie met de specificatietabel en de gefinaliseerde test. De controle “ex post” heeft betrekking op een analyse van de testresultaten zodat bepaalde anomalieën in de antwoorden gedetecteerd kunnen worden.

3.4. Bij de controle “ex post” van de door de verzoeker afgelegde test wordt beslist om 5 meerkeuzevragen te schrappen, namelijk de vragen 6, 7, 20, 23 en 24 omdat de materie waarop de vraag slaat slecht werd behandeld tijdens de opleiding (vragen 6 en 7), er meerdere antwoorden correct waren (vragen 20 en 23)

of de nodige teksten niet ter beschikking werden gesteld op de test (vraag 24). Ook de open vragen 2 en 6 worden geschrapt omdat de benodigde teksten niet ter beschikking van de kandidaten waren gesteld. Voor vier meerkeuzevragen (vragen 3, 4, 11 en 12) wordt beslist om de punten automatisch toe te kennen omdat er pas laattijdig aan de kandidaten werd meegedeeld dat het meerkeuzegedeelte geen open-boekexamen was en dit mogelijk de antwoorden op die vragen negatief heeft beïnvloed.

Bij de controle “ex post” van de test over de Franstalige opleiding worden vijf multiple choice-vragen geschrapt: 4 dezelfde vragen als in de Nederlandstalige test en voorts vraag 19 (terwijl in de test over de Nederlandstalige opleiding vraag 7 werd geschrapt). Daarenboven worden in de test over de Franstalige opleiding vier van de open vragen geschrapt.

3.5. Op 19 december 2008 deelt het OFO aan de verzoeker mee dat hij 55,50 % behaalde en bijgevolg niet geslaagd is.

Dit is de bestreden beslissing.

3.6. Nadat de verzoeker op 20 januari 2009 zijn dossier heeft ingekeken bij het OFO stuurt hij op 21 januari 2009 een klacht naar OFO, die hij op 4 februari 2009 aanvult. Op 26 januari 2009 ondertekent hij ook een collectieve klacht samen met andere niet geslaagden.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de

Grondwet doordat de Franstalige en Nederlandstalige kandidaten voor de certificeringstest niet op dezelfde wijze werden behandeld.

Vooreerst voert hij aan dat voor de Franstaligen en voor de Nederlandstaligen niet steeds dezelfde vragen werden geschrapt. In het meerkeuzevragengedeelte werden voor de Nederlandstaligen de vragen 6, 7, 20, 23 en 24 geschrapt terwijl voor de Franstaligen de vragen 6, 19, 20, 23 en 24 werden geschrapt. In het gedeelte met open vragen werden voor de Franstaligen vier vragen 2, 3, 4 en 6 geschrapt, voor de Nederlandstaligen slechts vragen 2 en 6. De verantwoording voor het schrappen van twee extra vragen in de Franstalige test, namelijk dat de materie tijdens de lessen onvoldoende zou zijn uitgewerkt, vindt geen steun in de documenten van het administratief dossier. De test was er immers op gericht de kennis van alle deelnemers te toetsen nadat alle deelnemers een identieke opleiding volgden. Dat de Nederlandstalige en de Franstalige opleiding identiek waren blijkt uit het studiemateriaal dat aan de cursisten ter beschikking werd gesteld.

Voorts voert de verzoeker aan dat ook de correctie van de test niet in alle objectiviteit is gebeurd. Er is discretionair gewerkt (schrappen, automatisch toekennen van punten) en bijgevolg kan het toekennen van het financiële voordeel door te slagen op de test nooit op objectieve en gelijke wijze geschieden.

Ten slotte voert hij aan dat het gelijkheidsbeginsel ook geschonden is doordat aan de Franstalige deelnemers aan de test een recentere gecoördineerde versie van de Vreemdelingenwet ter beschikking werd gesteld dan degene waarover de Nederlandstalige deelnemers konden beschikken.

5. De verwerende partij erkent dat de Nederlandstalige en de Franstalige kandidaten een andere versie van de Vreemdelingenwet ter beschikking hebben gekregen maar zij wijst er op dat -zoals ook uit het docimologisch verslag blijkt- hier rekening mee is gehouden door de vragen

waarbij de bewuste wettekst gebruikt moest worden -de open vragen 2 en 6- in beide talen te schrappen.

Voorts erkent de verwerende partij dat niet dezelfde vragen in de Nederlandstalige test als in de Franstalige test werden geschrapt, maar zij verantwoordt dit doordat bepaalde materies tijdens de opleiding in één van beide talen in onvoldoende mate behandeld werden. Wat de meerkeuzevragen betreft werden zowel in de Nederlandstalige test als de Franstalige test 4 dezelfde vragen geschrapt -vragen 6, 20, 23 en 24- en voorts vraag 7 in de Nederlandstalige test en vraag 19 in de Franstalige test. Dit is evenwel omdat de materie van vraag 7 in het Nederlands in onvoldoende mate behandeld is maar in het Frans wel in voldoende mate, terwijl de materie van vraag 19 in het Frans in onvoldoende mate behandeld is maar in het Nederlands wel in voldoende mate. Wat betreft het open vragen gedeelte werden vragen 3 en 4 enkel in de Franstalige test geschrapt omdat de materie waarover de vragen ging in de Franstalige opleiding enkel werd uiteengezet terwijl die materie in de Nederlandstalige opleiding het voorwerp heeft uitgemaakt van toepassing en oefeningen.

6. In zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker aan dat de vaststelling dat de behandeling van de materie niet volstond, niet steeds ondubbelzinnig blijkt uit de motivering van de opleiders. Dezen stellen immers meerdere malen dat zij waarschijnlijk of misschien deze materie niet in voldoende mate behandelden. Bovendien blijkt uit de teksten die naar aanleiding van de opleiding werden verstrekt geenszins een verschil in behandeling van de materie.

Hij stelt verder dat de verwerende partij niet ingaat op de vaststelling dat er aan de Franstalige kandidaten tijdens de opleiding bijkomende informatie werd aangereikt waarover de Nederlandstalige kandidaten niet beschikten, namelijk een recentere gecoördineerde versie van de Vreemdelingenwet. Waar de Nederlandstalige kandidaten zich voor de voorbereiding op de test dienden te behelpen met de verstrekte slides en de nota's die zij genomen hadden, kregen de Franstalige kandidaten de toekomstige wet zelf

ter beschikking. Hiervoor is geen enkele redelijke verantwoording terug te vinden. Hij stipt aan dat de correctoren zelf stelden dat het feit dat de Nederlandstalige en de Franstalige kandidaten niet met dezelfde bronnen hebben kunnen werken een benadeling uitmaakt. Hoewel hun opmerking de test zelf betreft kan ze worden doorgetrokken naar een benadeling bij de voorbereiding van de test.

7. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat de Franstalige deelnemers ruime tijd vóór de examendag een recentere gecoördineerde versie van de Vreemdelingenwet kregen toegestuurd zodat de Nederlandstalige kandidaten niet alleen benadeeld werden tijdens de test zelf, maar ook tijdens de voorbereiding op de test. De docimoloog heeft dit aspect niet in zijn verslag over de test betrokken, zodat moet worden aangenomen dat hij hiervan niet op de hoogte was. Waar de Nederlandstalige kandidaten zich voor de voorbereiding op de test dienden te behelpen met de verstrekte slides en de nota's die zij genomen hadden, kregen de Franstalige kandidaten de toekomstige wet zelf ter beschikking, hetgeen een ernstige tijdsbesparende factor vormde. De Nederlandstalige en de Franstalige deelnemers aan de test hebben zich met ongelijke middelen moeten voorbereiden en daarin ligt precies de benadeling van de verzoeker. Aangezien de Franstalige deelnemers bevoordeeld werden terwijl de Nederlandstalige deelnemers benadeeld werden is het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Voorts beklemtoont de verzoeker dat er geen sprake is van twee verschillende testen -een Nederlandstalige en een Franstalige- maar wel van één test met een Nederlandstalige en Franstalige versie. De vragen op de test waren immers identiek en gebaseerd op een opleiding die eveneens identiek was; bovendien heeft ook de docimologische analyse betrekking op zowel de Nederlandstalige als de Franstalige test.

Ten slotte betwist de verzoeker dat uit de verschillen in de slaagpercentages tussen de Franstaligen en de Nederlandstaligen geconcludeerd zou kunnen worden dat er sprake is van een ongelijke situatie die een ongelijke

behandeling verantwoordt. De vaststelling dat minder Franstaligen een bepaald onderdeel van de materie zouden beheersen dan Nederlandstaligen betekent niet dat er sprake zou zijn van een verschillende situatie. De verzoeker herhaalt in dat verband dat aan de deelnemers van beide taalgroepen een zelfde opleiding werd verstrekt.

Beoordeling

8. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat gelijke situaties op gelijke wijze en ongelijke situaties op verschillende wijze moeten worden behandeld, waarbij de mate van onderscheiden behandeling in verhouding moet zijn tot de mate van onderscheid in de situatie.

9. Hoewel het gaat om twee verschillende testen, een Nederlandstalige en een Franstalige, hebben zij allebei tot doel de kandidaten te testen over hun kennis van dezelfde materie teneinde hen een zelfde voordeel, namelijk een competentietoelage, toe te kennen. De Nederlandstalige en de Franstalige kandidaten moeten dan ook op eenzelfde wijze worden behandeld.

10. De verzoeker klaagt het feit aan dat in de beide testen niet dezelfde vragen werden geschrapt. Hij kan er zich evenwel niet over beklagen dat er in de Franstalige test andere en meer werden geschrapt dan in de Nederlandstalige, nu hij niet aanvoert dat er met die vragen iets mis was in de Nederlandstalige test. Hij toont immers niet aan hoe hij door de schrapping van een vraag in de Franstalige test zou kunnen benadeeld zijn vermits hij niet aan de Franstalige test heeft deelgenomen en de schrapping dus onmogelijk zijn resultaat kan hebben beïnvloed.

Ten overvloede kan worden gesteld dat uit het docimologisch verslag blijkt dat wat het meerkeuzevragengedeelte betreft vraag 7 enkel in de Nederlandstalige test werd geschrapt en vraag 19 enkel in de Franstalige test. De schrapping van vraag 7 is gebeurd omdat de materie mogelijk niet in voldoende

mate werd behandeld. Dit was geen arbitraire conclusie nu slechts 8,4% van de kandidaten die vraag correct bleek te hebben beantwoord. Dat het aan Franstalige kant anders was blijkt uit het feit dat er daar voor die vraag een slaagpercentage van 39,7% was. Er was dus wel degelijk een reden om de vraag slechts in de Nederlandstalige test te schrappen. Voorts werd vraag 19 in de Franstalige test geschrapt omdat de opleiders van mening waren dat zij in de Franstalige opleiding bepaalde aspecten die van belang waren voor de vraag niet voldoende duidelijk hadden behandeld terwijl dit euvel zich niet had voorgedaan aan Nederlandstalige kant. Dit is in overeenstemming met het verschillende slaagpercentage dat voor die vraag werd vastgesteld (27,4% N en 6,9% F). Wat het gedeelte open vragen betreft werden in de Franstalige test vragen 3 en 4 bijkomend geschrapt. Hieromtrent moet worden vastgesteld dat de verschillende slaagpercentages voor deze vragen (vraag 3: 65% N/35%F; vraag 4: 59%N/27%F) wezen op een probleem dat alleen bij de Franstalige test rees. Het feit dat die vragen alleen in de Franse test werden geschrapt is dan ook in overeenstemming met het feit dat er zich alleen daar een probleem voordeed. De ongelijke behandeling is dan ook in overeenstemming met de ongelijkheid in de situatie.

11. Het feit dat de verzoeker niet beschikte over de geüpdatete versie van de Vreemdelingenwet zou hem maar kunnen hebben geschaad -dit wil zeggen zijn resultaat op een negatieve wijze hebben beïnvloed- indien dit een rol gespeeld heeft in de wijze waarop hij de test heeft afgelegd. Uit het dossier blijkt evenwel dat naar aanleiding van de docimologische analyse de vragen werden geschrapt waarvoor het kunnen beschikken over de nieuwe Vreemdelingenwet een meerwaarde had kunnen betekenen, met name de open vragen 2 en 6. Deze werden zowel in de Nederlandstalige als in de Franstalige test geschrapt zodat er van een ongelijke behandeling geen sprake is.

12. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker ontleent een tweede middel aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”. Hij voert ter adstructie volgende elementen aan:

- 1° Het zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijke termijn zijn geschonden doordat er bijna drie jaar verliep tussen de inschrijving voor de gecertificeerde opleiding en het afleggen van de test. Gedurende die drie jaar heeft de verzoeker enkel in januari 2007 het bericht ontvangen dat de opleiding niet vóór juni 2007 georganiseerd zou worden, wat geenszins doet blijken van een duidelijke en zorgvuldige communicatie in hoofde van de overheid. Pas op 22 januari 2008 kreeg de verzoeker de uitnodiging tot het volgen van de opleiding en dit terwijl de eerste opleidingsdag al een tiental dagen later zou plaatsvinden. Hij kreeg tot die dag om al dan niet zijn deelname aan de opleiding te bevestigen -omdat een aantal leerdoelstellingen gewijzigd waren- maar zag, gelet op de grote onzekerheid over de gevolgen van een gebeurlijke annulatie van zijn deelname en mede in acht genomen de omstandigheid dat de gecertificeerde opleiding midden in zijn stage tot vaste benoeming viel, geen andere mogelijkheid om zijn inschrijving te bevestigen. Dergelijke handelwijze van de overheid schendt de regels van behoorlijk bestuur.
- 2° Vijf van de multiple choice-vragen werden geschrapt en vier ervan werden geneutraliseerd door aan alle kandidaten er de punten voor toe te kennen. Hieruit blijkt dat 9 van de 24 multiple choice-vragen op de één of andere manier niet correct, foutief, onzorgvuldig, slordig of manipulatief werden opgesteld, hetgeen het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, dat inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, schendt.
- 3° De opleiding werd door het OFO op een onzorgvuldige wijze georganiseerd vermits zelfs de lesgevers niet altijd wisten wat er van hen werd verwacht.

Bovendien bestaat voor de opleiding -die van dezelfde aard is als een post-universitaire studie Europees migratierecht- geen cursus van uitgeschreven teksten maar werden enkel slides ter beschikking gesteld, die niet altijd even behoorlijk uit het Frans waren vertaald.

- 4° Tot kort vóór het examen wisten de lesgevers niet volgens welke formule het examen zou verlopen. Dit werd pas drie weken vóór het examen meegedeeld, namelijk op 24 april 2008, wat in flagrante tegenspraak is met de dienstnota Pow-Dep/06-000336-00 van 6 januari 2006 van de dienst P&O van de FOD Binnenlandse Zaken betreffende de inschrijving voor gecertificeerde opleidingen, waarin wordt gesteld dat elke kandidaat bij de start van de opleiding een gedetailleerd opleidingsprogramma krijgt en meer informatie over de vorm en het doel van de test, zoals concrete instructies en correctierooster. Hierdoor is het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” geschonden.
- 5° Het resultaat van de test werd pas na zeven maanden meegedeeld, wat een schending is van de redelijke termijn. Bovendien illustreert dit hoe moeilijk het was om het examen objectief gecorrigeerd te krijgen.
- 6° Ofschoon werd aangekondigd dat de kandidaten alle voor de test noodzakelijke Belgische en Europese juridische normen ter beschikking gesteld zouden krijgen, bleek dit op de test niet het geval te zijn, hetgeen resulteerde in de annulering van twee vragen. De verzoeker is hierdoor geschaad aangezien hij veel tijd heeft besteed aan het beantwoorden van deze vragen, waardoor hij andere vragen niet meer naar behoren kon oplossen. Bovendien heeft de verzoeker de vragen correct beantwoord zodat zijn resultaat door de schrapping van de vragen negatief werd beïnvloed en hij ten onrechte bestraft werd voor de onzorgvuldigheid waarmee de test werd opgesteld.

14. De verwerende partij antwoordt dat er niet onredelijk veel tijd verloren is gegaan tussen het tijdstip waarop de verzoeker zich voor de opleiding kon inschrijven en de uiteindelijke organisatie ervan. Zij wijst er in dat verband op dat het OFO binnen een zeer korte tijd een zeer groot aantal opleidingen moest ontwikkelen en niet alles tegelijk kon doen. Daarenboven was het OFO

onderworpen aan de wetgeving op de overheidsopdrachten wat tijdrovende procedures inhoudt. Voor de onderhavige opleiding werd de opdracht gepubliceerd in het Bulletin der Aanbestedingen op 19 december 2006 en werd ze gegund op 19 november 2007. Op 30 januari 2008 gingen de eerste Nederlandstalige groepen van start, waarbij voor ogen gehouden moet worden dat pas na het gunnen van de opdracht overgegaan kan worden tot de ontwikkeling van de opleiding en de test en het inplannen van de opleidingssessies en de test. De opleiding is daarenboven opgebouwd uit 12 verschillende modules met 4 opleiders per taalgroep. Bovendien heeft ook de coördinatie tussen de beide taalgroepen veel tijd in beslag genomen.

Verder stelt de verwerende partij dat het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” te dezen niet van toepassing is omdat het protocolakkoord, waarin de praktische richtlijnen voor de test staan en waarin een “ex post” controle wordt voorzien, geen reglement is. Zelfs wanneer het protocol als een reglement beschouwd moet worden dan is het niet geschonden aangezien het voorziet in een “ex post” controle en deze controle haar effect zou verliezen wanneer men de vragen waarvoor afwijkingen werden vastgesteld niet zou kunnen annuleren. De kandidaten konden op basis van de overige vragen wel degelijk op bevredigende wijze geëvalueerd worden zodat de test zijn pertinentie niet verloren heeft.

Voorts doet zij opmerken dat de resultaten van de docimologische analyse met de opleiders besproken werden, niet om schuldigen te zoeken, maar om op een constructieve manier anomalieën in de testresultaten te verklaren en te remediëren. Te dezen werden bepaalde vragen geschrapt omdat uit de feedback van de opleiders bleek dat zij de materie niet steeds op dezelfde manier hadden behandeld en dat deze soms onvoldoende uitgediept werd tijdens de Franstalige en/of Nederlandstalige opleiding. Met betrekking tot het ontbreken van een cursus van uitgeschreven teksten laat zij gelden dat de deelnemers aan de opleiding naast een syllabus met slides een uitgebreide documentatiemap met reglementaire teksten en dergelijke hebben ontvangen, dat van een medewerker van niveau A verwacht wordt dat hij nota's kan nemen tijdens de opleiding en op basis van die nota's, de slides en de reglementering de stof kan beheersen en dat er

nog opleidingen zijn waarbij enkel een syllabus met slides ter beschikking wordt gesteld.

De verwerende partij vervolgt dat de verzoeker geen belang heeft bij het inroepen van de overschrijding van de redelijke termijn bij de verbetering van de test omdat de sanctie op de overschrijding van de redelijke termijn tot gevolg heeft dat de overheid de beslissing niet meer kan hernemen. Trouwens moet de overschrijding van de redelijke termijn geval per geval beoordeeld worden. In casu ging het om een gemengde test bestaande uit 24 meerkeuzevragen en 12 open vragen. Er dienden ongeveer 153 testen te worden verbeterd. De verwerende partij somt dan de verschillende stappen op die moeten worden doorlopen voor de verbetering van de meerkeuzevragen (12 in totaal) en voor de open vragen (11 in totaal) en voor de administratieve verwerking van de resultaten. Zij besluit dat, gelet op het grote werkvolume die deze werkwijze met zich meebrengt, de redelijke termijn niet werd overschreden.

Ten slotte betoogt de verwerende partij dat tijdens de test wel degelijk alle benodigde teksten ter beschikking werden gesteld maar dat de tekst van de Vreemdelingenwet die aan de Franstalige kandidaten ter beschikking werd gesteld niet dezelfde was als deze die de Nederlandstalige kandidaten in hun examenomslag vonden. Evenwel werd in het docimologisch verslag daar rekening mee gehouden en werden de vragen waarbij gebruik gemaakt moest worden van deze wettekst geschrapt.

15. De verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat het feit dat de “ex post” controle zoveel problemen aan het licht bracht er op wijst dat er geen ernstige “ex ante” controle is gevoerd. Deze onzorgvuldige “ex ante” controle heeft tot gevolg gehad dat het doel van de test, een beoordeling van de mate waarin de deelnemer zich de in de opleiding gedoctrineerde materie eigen heeft gemaakt, totaal werd gemist. De aanvankelijke test bevatte immers vragen die evenredig waren gespreid over de verschillende modules waardoor de kennis van de deelnemers over deze modules kon worden getoetst. Na de schrapping van de

vragen was dat niet langer het geval en heeft de test zijn pertinentie verloren. Waar de verwerende partij betoogt dat het schrappen van de vragen het logische gevolg is van de “ex post” controle en dat dit geenszins leidt tot het verlies van pertinentie van de test, verwijst de verzoeker naar een andere test waarin het OFO heeft geoordeeld dat wanneer er van de 50 vragen na de “ex post” controle nog slechts 28 overbleven, de test niet langer valide was. Verder merkt hij op dat de “ex post” controle niet kan zijn bedoeld om de problemen van een onvoldoende “ex ante” controle op te vangen.

Voorts benadrukt de verzoeker dat hij door het schrappen van de open vragen 2 en 6 de punten voor die vragen heeft verloren en dit ofschoon hij ze correct had beantwoord. Daarenboven is ook geen rekening gehouden met de tijd die hij aan de geschrapte vragen heeft gespendeerd en die hij dus niet meer kon besteden aan andere vragen -in het bijzonder vraag 9 die hij wegens tijdsgebrek niet meer kon beantwoorden-, waardoor hij nogmaals punten heeft verloren. Naar aanleiding van de test werd nochtans niet meegedeeld dat de vragen zouden worden geannuleerd. Hij besluit dat hij ten onrechte werd gestraft voor de onzorgvuldigheid waarmee de test is voorbereid.

De verzoeker merkt bovendien op dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in een aantal andere beroepen tegen dezelfde certificeringstest, een nieuwe berekening maakt van het examenresultaat van de betrokkenen in de hypothese dat ze bijkomende punten hebben behaald, indien bepaalde vragen niet werden geschrapt en daarna besluit zij dat ze nog steeds geen 60% zouden hebben behaald. Voor de verzoeker wordt evenwel geen dergelijke nieuwe berekening gemaakt, wat hem doet vermoeden dat hij wel 60% zou hebben behaald indien de open vragen 2 en 6 niet waren geschrapt.

Voorts stelt hij dat de verwerende partij de opmerking negeert dat de verzoeker slechts laattijdig werd geïnformeerd over de vorm van het examen. Nochtans vindt dit steun in het administratief dossier waarin wordt toegegeven dat verkeerdelijk werd meegedeeld dat de hele test een

open-boekexamen was maar dat dit een vergissing betrof daar dit alleen voor het gedeelte met de open vragen gold en dat dit pas kort vóór de test (te laat) kon worden rechtgezet. Hij stelt nu dat het feit dat hij pas laattijdig op de hoogte werd gebracht van de aard van de test een belangrijke invloed heeft gehad op zijn voorbereiding omdat een gesloten boekexamen een heel andere voorbereiding vergt dan een open-boekexamen.

Waar de verwerende partij voorhoudt dat het rechtsbeginsel “*patere legem quam ipse fecisti*” niet van toepassing is omdat het protocolakkoord geen reglement is, repliceert de verzoeker dat de gecertificeerde opleidingen en de daarbij behorende testen evenmin hun rechtsgrond vinden in een koninklijk besluit. Nochtans maken gecertificeerde opleidingen volgens artikel 70 en volgende van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel deel uit van het statuut van het overheidspersoneel en komt het, overeenkomstig artikel 107 van de Grondwet, aan de Koning toe om dit statuut te bepalen. Bijgevolg dienen de gecertificeerde opleidingen bij koninklijk besluit te worden vastgesteld en georganiseerd.

Vervolgens haalt de verzoeker de slaagcijfers voor de opleiding aan, waaruit blijkt dat er van de 95 Nederlandstalige deelnemers slechts 25 geslaagd waren en van de 58 Franstalige deelnemers slechts 2. Hij vraagt zich af of de examenvragen ooit werden geëvalueerd en ziet hierin een nieuw element van onzorgvuldigheid.

Ten slotte merkt hij op dat er op de dag van de test geen echt examenreglement bestond, alleen een protocol uit 2005 dat nooit werd gepubliceerd. Pas na afloop van verschillende opleidingen en testen werd een examenreglement opgesteld, dat bekendgemaakt werd in het Belgisch Staatsblad van 4 mei 2009, hetgeen ruim na de door de verzoeker afgelegde test is.

16. In zijn laatste memorie merkt de verzoeker nog bijkomend op dat bij de beoordeling van de meerkeuzevragen wel rekening werd gehouden met

de tijd die besteed werd aan de geschrapte vragen, terwijl dit niet geval was voor de open vragen en dit ofschoon het beantwoorden van open vragen meer tijd vergt dan het beantwoorden van meerkeuzevragen. Ten slotte stelt hij dat hij op het moment van het inkijken van zijn resultaten bij het OFO slechts een beperkt dossier kon inkijken waardoor hij bepaalde argumenten (geen ernstige ex ante controle, verlies van pertinentie van de test door het schrappen van verschillende vragen) niet in zijn verzoekschrift, maar pas in zijn memorie van wederantwoord -nadat hij het volledige administratief dossier op de griffie had kunnen inkijken- kon ontwikkelen.

Beoordeling

De aangevoerde schending van de redelijke termijn (het eerste en vijfde onderdeel van het middel)

17. Volgens de verzoeker is de redelijke termijn geschonden door dat er 1° bijna drie jaar verstreek tussen de inschrijving voor de gecertificeerde opleiding en het afleggen van de test en 2° hij na het afleggen van de test zeven maanden heeft moeten wachten op zijn resultaat.

18. De verwerende partij stelt terecht dat de verzoeker er geen belang bij heeft om de schending van de redelijke termijn in te roepen. Een vernietiging op grond van de schending van de redelijke termijn zou er namelijk toe leiden dat de overheid geen nieuwe beslissing meer kan nemen. Indien de bestreden beslissing immers al laattijdig is, zal een nieuwe test of een nieuwe beslissing over het testresultaat nog doen blijken van een grotere laattijdigheid.

19. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre de schending van de redelijke termijn wordt aangevoerd.

*De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel
(het tweede, derde en zesde onderdeel van het middel)*

20. De verzoeker voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden zijn doordat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding berust aangezien na de “ex post” controle gebleken is dat 9 van de 24 multiple choice-vragen op de één of andere manier niet correct zijn opgesteld.

Hij kan er zich evenwel niet over beklagen dat voor vier van de geïndiceerde negen vragen de punten sowieso zijn toegekend aangezien hij daar in geen geval nadeel van heeft ondervonden.

Voorts werden inderdaad vijf andere vragen geschrapt, maar door de schrapping zijn deze niet langer voor het resultaat van de test meegeteld, zodat de eventuele onzorgvuldigheid bij het opstellen van die vragen geen invloed had op het resultaat van de verzoeker.

Indien naar aanleiding van een “ex post” controle problemen met betrekking tot bepaalde vragen aan het licht komen, is het geenszins onzorgvuldig, integendeel, dat beslist wordt om die vragen te annuleren, in zoverre de test dan nog betrouwbaar en valide is.

Daarin kan ook geen schending worden gezien van het vertrouwensbeginsel. De verwerende partij heeft immers niet vooraf een gedrag gesteld waarop de verzoeker de verwachting mocht bouwen dat er geen vragen zouden worden geschrapt indien zou blijken dat ze niet valide waren of dat ze niet konden worden beantwoord, omdat ingevolge een vergissing van het bestuur de daartoe nodige teksten niet ter beschikking van de deelnemers werden gesteld.

21. Voorts voert de verzoeker aan dat de opleiding gebrekkig werd georganiseerd. Deze grief richt zich niet tegen de test zelf of de uitslag van de

verzoeker maar tegen de opleiding die eraan voorafgegaan is. In beginsel leiden gebreken in een opleiding niet tot de onregelmatigheid van het daarop volgend examen of van de beslissing om een kandidaat niet-geslaagd te verklaren. Het kan slechts anders zijn wanneer de opleiding en het examen verschijnen als een onlosmakelijk geheel, waardoor de onregelmatigheid in de opleiding rechtstreeks de regelmatigheid van het examen aantast, en de niet-geslaagde kandidaat aantoont dat de onregelmatigheid in de opleiding waarvan hij slachtoffer is geweest, de noodzakelijke oorzaak is van zijn niet-slagen. Dit betekent concreet dat het causaal verband tussen de onregelmatigheid in de opleiding en het niet-slagen van de kandidaat dient bewezen te worden door de kandidaat die het examen of de proef heeft afgelegd en dat de aangevoerde onregelmatigheid determinerend was voor het niet slagen.

Artikel 70, § 2, derde lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel omschrijft de gecertificeerde opleiding, die in bepaalde gevallen vereist is voor een bevordering, als “een opleiding die erop gericht is de bekwaamheden en de competenties van de ambtenaren te actualiseren en te ontwikkelen. Ze wordt afgesloten met de validering van de verworven kennis van die opleiding.” De verwerende partij organiseert daarvoor een afsluitende test. Opleiding en test zijn aldus een onlosmakelijk geheel: geen valabele opleiding zonder test; geen test zonder valabele opleiding.

De verzoeker bestrijdt zijn mislukking in de test en voert aan dat de opleiding gebrekkig georganiseerd is. In zoverre hij aantoont dat deze gebrekkige organisatie de noodzakelijke oorzaak is van zijn niet-slagen, vermag de Raad van State zijn niet-slagen te vernietigen, in welk geval met gezag van gewijsde wordt vastgesteld dat de verzoeker op onregelmatige wijze aan de test heeft moeten deelnemen en het noodzakelijk rechtsherstel een nieuw initiatief van het bestuur op het vlak van de opleiding van de verzoeker vereist.

In het auditoraatsverslag wordt het middelonderdeel onontvankelijk bevonden omdat een vernietiging op die grond tot gevolg heeft dat de verzoeker aan geen nieuwe test onderworpen kan worden. Ter zitting komt de auditeur terug op dit standpunt. In het licht van wat voorafgaat is er reden om het middel ten gronde te onderzoeken.

22. De onzorgvuldigheid bij de organisatie van de test waardoor aan de Nederlandstalige kandidaten niet alle teksten werden ter hand gesteld die zij nodig hadden om de test te kunnen afleggen werd ondervangen door de annulering van de twee vragen waarvoor die teksten nodig waren. De verzoeker stelt dan ook ten onrechte dat hij de punten voor die vragen heeft verloren nu ze werden geschrapt en er met de bewuste vragen dus geen punten verdiend of verloren konden worden.

Dat hij door het beantwoorden van de geschrapte vragen tijd te kort kwam om de overige vragen op een afdoende manier te beantwoorden is een loutere bewering die de verzoeker niet hard kan maken, temeer daar hij stelt dat hij de vragen heeft opgelost omdat hij het antwoord kende ondanks het feit dat de teksten niet ter beschikking werden gesteld. Niets verhinderde hem bovendien om eerst die vragen op te lossen waarvoor de ontbrekende teksten niet vereist waren en daarna de vragen die hij door het ontbreken van de teksten moeilijk kon beantwoorden.

23. In zijn memorie van wederantwoord brengt de verzoeker nog een aantal nieuwe argumenten aan. Zo voert hij aan dat er geen ernstige “ex ante” controle van de test heeft plaatsgevonden, dat de test zijn pertinentie heeft verloren door de schrapping van verschillende vragen, dat het pas laattijdig op de hoogte zijn van de aard van de test een belangrijke invloed heeft gehad op zijn voorbereiding, dat er geen echt examenreglement bestond op het moment dat hij de test moest afleggen en dat de opleiding en de test geen correcte reglementaire basis hebben, omdat ze niet bij koninklijk besluit zijn geregeld. Deze argumenten geven telkens een nieuwe feitelijke grondslag aan het middel en dienen aldus beschouwd

te worden als nieuwe middelen die slechts ontvankelijk in de memorie van wederantwoord kunnen worden aangevoerd wanneer zij de openbare orde raken of niet reeds in het verzoekschrift konden worden aangevoerd. Anders dan de verzoeker stelt kon hij deze middelen reeds in zijn verzoekschrift ontwikkelen zodat ze thans laattijdig zijn opgeworpen. In de mate het ontbreken van een deugdelijke rechtsgrond voor de organisatie van de opleiding in het algemeen van de proeven als middel van openbare orde kan worden ingeroepen, stelt de Raad van State vast dat in het arrest nr. 209.253 van 26 november 2010 inzake Demeulenaere is overwogen dat de organisatie van de certificeringopleidingen en -testen geen materie is die door de Koning moet worden geregeld en dat deze op wettige wijze deze opdracht aan het OFO heeft gedelegeerd. Deze redenering wordt in de onderhavige zaak bijgevalen.

24. Het tweede en het zesde onderdeel van het middel zijn niet gegrond. Er is grond om een aanvullend onderzoek te bevelen naar de gegrondheid van het derde onderdeel van het middel.

De aangevoerde schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” (het vierde onderdeel van het middel)

25. Waar de verzoeker de schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” aanvoert omdat de kandidaten pas drie weken vóór het examen op de hoogte werden gebracht van de datum en de vorm van het examen terwijl in de dienstnota Pow-Dep/06-000336-00 van 6 januari 2006 van de dienst P&O van de FOD Binnenlandse zaken betreffende de inschrijving voor gecertificeerde opleidingen wordt bepaald dat elke kandidaat bij de start van de opleiding een gedetailleerd opleidingsprogramma krijgt en meer informatie over de vorm en het doel van de test, zoals concrete instructies en correctierooster, moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoont op welke wijze de ontstentenis van informatie zijn uitslag heeft beïnvloed en hem in zijn belangen heeft geschaad.

26. Het middel is niet gegrond in zoverre de schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” wordt aangevoerd.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

27. De verzoeker voert de schending aan van de rechten van de verdediging doordat zijn zaak, in strijd met artikel 6.1. EVRM, niet behandeld is door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht. Hij betoogt dat binnen het OFO geen georganiseerde beroepsmogelijkheid is voorzien maar dat enkel binnen het raam van een klachtenprocedure opmerkingen gemaakt kunnen worden. De verzoeker heeft individueel en collectief -samen met andere deelnemers aan de opleiding- van deze mogelijkheid gebruik gemaakt maar heeft geen inhoudelijk, afdoend en gefundeerd antwoord gekregen en er is hem geen enkele mogelijkheid geboden om zijn zaak te pleiten. Dit heeft de verzoeker ertoe genoopt zich tot de Raad van State te wenden, waarbij hij moet vaststellen dat de klachtenprocedure bij het OFO niet op een mogelijke procedure voor de Raad van State is afgestemd, daar een kandidaat zijn dossier kan inkijken tot vier maanden na de datum van betekening van zijn resultaat, terwijl de beroepstermijn voor de Raad van State maar 60 dagen bedraagt.

28. De verwerende partij antwoordt dat het middel niet ontvankelijk is omdat artikel 6.1. EVRM niet van toepassing is op geschillen in verband met examens en omdat het middel vreemd is aan de wettigheid van de bestreden beslissing, aangezien het betrekking heeft op een procedure die pas plaatsvindt nadat de bestreden beslissing is genomen.

In ondergeschikte orde voert zij aan dat de klachtenprocedure inderdaad geen echte beroepsprocedure is maar zij wijst er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het voorafgaand optreden van administratieve organen die niet alle vereiste waarborgen bieden voor een behoorlijke

rechtsbedeling aanvaardt, op voorwaarde dat de betwistingen voor een rechtscollège kunnen worden gebracht dat wel alle door de bepalingen van het EVRM voorgeschreven waarborgen biedt en over volle rechtsmacht beschikt. Nu tegen de beslissingen van het OFO een beroep bij de Raad van State kan worden ingesteld en de Raad van State beschouwd moet worden als een gerechtelijke instantie die voldoet aan de vereiste van volle rechtsmacht, is voldaan aan de vereisten van artikel 6.1. EVRM.

Beoordeling

29. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie dat artikel 6.1. EVRM niet van toepassing is op examengeschillen houdt geen verband met de ontvankelijkheid van het middel, maar met de gegrondheid ervan. De exceptie kan niet worden aangenomen.

30. Waar de verzoeker aanvoert dat de klachtenprocedure bij het OFO niet voldoet aan de vereisten van artikel 6.1. EVRM, moet worden opgemerkt dat, daargelaten de vraag of examengeschillen onder het toepassingsgebied van voormeld artikel vallen, de waarborgen die artikel 6.1. EVRM biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie, van toepassing zijn op gerechtelijke beslissingen terwijl de beslissing die te dezen bestreden wordt geen jurisdictionele beslissing is, maar een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van het actief bestuur. Vanuit het oogpunt van de vereisten die gesteld zijn bij artikel 6.1. EVRM volstaat het dat tegen een dergelijke beslissing uiteindelijk een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie met volle rechtsmacht die aan de bij artikel 6.1. EVRM gestelde vereisten voldoet. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk bevestigd dat de Raad van State een dergelijke rechterlijke instantie is. Artikel 6.1. EVRM vereist dus geenszins dat het OFO nog een interne beroepsprocedure zou organiseren.

31. Waar de verzoeker stelt dat de klachtenprocedure niet is afgestemd op de procedure voor de Raad van State nu de beroepstermijn bij de Raad van State korter is dan de klachtenprocedure waarin inzage van het dossier genomen kan worden, moet vooreerst worden opgemerkt dat de klachtenprocedure waarvan sprake geen interne beroepsprocedure is, maar louter een mogelijkheid om opmerkingen over de opleiding en de afsluitende test mee te delen, zodat het OFO daar in de toekomst rekening mee kan houden. De bedoeling van het formuleren van dergelijke opmerkingen is louter het OFO in staat te stellen om toekomstige opleidingen te verbeteren. Dit sluit weliswaar niet uit dat een beslissing naar aanleiding van een klacht kan worden gewijzigd, maar zelfs in dat geval blijft het formuleren van een klacht een louter willig beroep. Vermits het geen georganiseerd administratief beroep betreft, maar louter een facultatieve mogelijkheid waarop het bestuur niet moet antwoorden, wordt de beroepstermijn voor de Raad van State niet geschorst of gestuit door het indienen van een dergelijke klacht en mag de verzoeker de klachtenprocedure niet eerst uitputten om pas daarna een beroep bij de Raad van State in te stellen. Een beroep bij de Raad van State wordt dan ook niet afhankelijk gemaakt van voorwaarden die een effectieve toegang niet steeds zouden garanderen.

32. Er dient dan ook te worden besloten dat verzoekers rechten van verdediging zoals begrepen door artikel 6.1. EVRM afdoende worden gegarandeerd door het bestaan van een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

33. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

34. De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om alle

stukken van zijn dossier in te kijken. Weliswaar is hem een dossier voorgelegd dat de verbeterersleutel, de docimologische analyse met de geschrapte vragen en de vragen waarvoor de punten automatisch werden toegekend, zijn puntentelling, de modelantwoorden en een niet gecorrigeerde versie van zijn antwoorden bevat maar die stukken laten hem niet toe om te achterhalen wat de juiste, concrete motivering was om bepaalde vragen te schrappen dan wel om de punten voor bepaalde vragen automatisch toe te kennen. Zo wordt niet uitgelegd waarom een materie tijdens de opleiding gebrekkig werd gedoceerd.

35. De verwerende partij antwoordt dat hetgeen te dezen gemotiveerd moest worden het niet-slagen van de verzoeker is, hetgeen ook afdoende gebeurd is door het opgeven van de bekomen punten. De verdere rechtvaardiging voor het annuleren van vragen of het automatisch toekennen van de punten kan teruggevonden worden in het administratief dossier.

36. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat een quoterings niet volstaat als motivering wanneer er gegevens voorhanden zijn die kunnen doen twijfelen aan de ernst van de toegekende punten. Een antwoord op deze twijfels dient uit het administratief dossier te blijken maar hij is niet in de mogelijkheid gesteld om inzage te nemen van het administratief dossier en meer bepaald van de inhoud van het proces-verbaal dat naar aanleiding van de test werd opgesteld. Hierdoor kon hij niet met kennis van zaken oordelen of het zinvol was de beslissing met een beroep te bestrijden.

Beoordeling

37. De verzoeker voert aan dat de hem toegekende punten op zich als motivering niet volstaan nu er elementen zijn die kunnen doen twijfelen aan de ernst van de toegekende punten.

38. De examenstof van de door de verzoeker gevolgde opleiding “Bevolking: bevoegdheden en beleid” is duidelijk afgebakend en wordt onderricht

tijdens een opleiding met een gedetailleerd programma dat erop gericht is de betrokkenen “kennis en vaardigheden” bij te brengen om beter te functioneren in hun actuele functie. Over de gedoceerde stof bestaat ook een syllabus. De afgelegde test zelf bestaat uit twee delen: enerzijds uit 24 meerkeuzevragen waarbij telkens uit vier theoretische antwoorden op een vraag de juiste stelling moet worden aangeduid en anderzijds uit 12 open vragen die een vrij theoretisch antwoord behoeven dat een reproductie inhoudt van de gedoceerde stof. De test heeft als doel na te gaan of de leerdoelstellingen van de opleiding in voldoende mate werden bereikt en wordt afgenomen door personen die deskundig zijn in hun vakgebied. Er wordt niet gepeild naar het bezit van bepaalde vaardigheden die een subjectieve appreciatie vanwege de examinatoren vereist. Aangezien het om een schriftelijke proef gaat is controle a posteriori mogelijk.

Op grond van die gegevens neemt de Raad van State aan dat de verzoeker heeft deelgenomen aan een proef die de kenmerken van een kennisproef vertoont. In een dergelijk kennisexamen vormen de punten de motivering van de examenuitslag, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991.

39. De Raad van State doet de beoordeling van de examiner niet over; hij gaat enkel na of de examiner zich bij het toekennen van de punten niet kennelijk vergist heeft. De bewijslast daarvan ligt bij de verzoeker. Het volstaat daarvoor niet dat hij vragen stelt bij de beoordeling van de examiner, hij moet zelf aantonen wat volgens hem het juiste antwoord is dat in de syllabus vervat ligt en uiteenzetten waarom of in welke mate zijn prestatie daarmee overeenstemt. Niets belet hem zich daarvoor te laten voorlichten door andere deskundigen in het vak.

40. Te dezen formuleert de verzoeker wel bepaalde kritieken over de wijze waarop de opleiding en de test is verlopen en over de schrapping van vragen maar hij brengt geen enkele inhoudelijke kritiek aan over de punten zelf die hem zijn toegekend op de verschillende vragen. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de examiner zijn beoordelingsbevoegdheid niet correct heeft gebruikt.

In die omstandigheden wordt de beslissing dat hij niet geslaagd is afdoende gemotiveerd door de vermelding dat hij slechts 55,50 % van de punten behaald heeft terwijl 60 % vereist was.

41. De verzoeker wijst er voorts nog op dat hij niet kan achterhalen waarom bepaalde vragen werden geschrapt en voor bepaalde vragen de punten automatisch werden toegekend.

42. In het document “samenvatting van de doorgevoerde aanpassingen ten gevolge van de verbetering en de docimologische analyse” wordt evenwel wel degelijk voor elke beslissing tot schrapping van een vraag aangegeven waarom deze beslissing werd genomen. Hetzelfde geldt voor elke beslissing waarbij de punten voor een vraag automatisch worden toegekend. De verzoeker heeft er overigens geen belang bij om aan te voeren dat hij niet zou begrijpen waarom voor een aantal vragen de punten automatisch werden toegekend, aangezien die beslissing hem niet heeft benadeeld zodat ook het eventuele ontbreken van de motieven ervan hem geen nadeel kan hebben berokkend.

43. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De debatten worden heropend.

2. Het door de auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat wordt belast met het opstellen van een aanvullend verslag waarin de gegrondheid van het tweede middel, in zoverre erin wordt aangevoerd dat de door de verzoeker gevolgde opleiding niet met de vereiste zorgvuldigheid werd georganiseerd, wordt onderzocht.

3. De middelen worden voor het overige verworpen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 september 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche